

Studentův zápisník, kapitola 10. : Páteční blues

Konečně je to tady. Literaturu jsem přežil z posledních možných sil a sbíral odvahu na odpoledne. Musím zachovat chladnou hlavu, to je jediné, co potřebuji.

Cestou do Ostravy jsme přežili ve sblížovací konverzaci. Taktéž pokračovala i doprava tramvají plnou důchodců. Když jsme v centru vystoupili, dalo by se říci, že jsme se znali jako staří přátelé.

Ostravská knihkupectví jsem nějak nevnímal. Vymetli jsme jich pět, možná šest. To si fakt myslíte, že jsem to počítal? Měl jsem hlavu plnou Renáty. Pak naše kroky směřovaly do Bazaru. Našel jsem ideální místočko úplně v rohu, odloučené od okolního ruchu. Z repráků se lily tóny nejlepšího českého funky v podání J.A.R.

Objednal jsem dvě piva, ale to se ukázalo jako strategická chyba: „Víš, já bych si dala nejrady čaj, jsem nějaká nachcípána.“ Tak znělo Renátino přání, které jsem chtě, nechtě musel akceptovat. Jo, příště se radši zeptám, než abych byl přemrštěle aktivní. „Hele, tak nepůjdem radši do čajovny? Mají tam perfektní čaj proti nachlazení“, tak tohle byl můj návrh, ve kterém jsem viděl světlou budoucnost. Přece jenom v čajovně je romantické přítmí a posezení je také těsnější. Jo, jo, co všechno mé druhé já může vymyslet. „Tak jo, to je skvělý nápad“, zněla odpověď

Cesta do Výškovic byla opět stejně šedá jako kterékoliv jiné cestování městskou hromadnou dopravou. Kyselé obličejové lidi vracejících se z práce jsou už asi koloritem všech odpoledních tramvají. Dorazili jsme o půl čtvrté, těsně po otevření, takže jsme si mohli vybrat kam sednout. To je ale přepych. Opět jsem neprozřetelně vybral box v tom úplně nejzazším rohu.

Tak a teď vymyslet nějaké téma. Počasí? To je blbost. Život? Hmm, nesmysl. Sex? Na to je brzo. Básně? No jasně, básně, alespoň něco čemu rozumím. V duchu: „Hele, četla jsi . . .“, pokračovala naše konverzace. Nenápadně jsem se posouval blíž k ní. Mezi řečí se moje ruka jako had obepínala kolem jejího boku. Zatím úspěšně. To jsem stále netušil co bude následovat.

REKLAMA: Tadadatam. Nic nechutná lépe než nový sýr Bučina. Jen jsem ho namazala na chleba a už jsem zhubla o pět kilo. Nevěříte? Vyzkoušejte. Sýr Bučina z Mlékáren Kunín s -1% tuku je jasná volba. Tadadatam.

Když se má ruka dostavila na místo určení tak jsem začal: „Víš složil jsem pro tebe báseň.“ „Jé, opravdu?“ „No jo, trvalo mi to sice celou noc, takže jsem nespál, tak si toho važ. Poslouchej:

Opuštěné nádraží,
ve čtvrt na osm
. . . večer . . .
a básník.

Blikající lampa,
erotická poezie,
smysl života
a ty.

Slzy na kolejích,
lidová píseň železničního pražce,
miluje mě (odpověď ?),
miluji ji. (otázka).

Otevřené okno,
ve světle noci,
ospalé stíny
a tvé zelenomodré oči.

Bijící srdce (ještě ?),
ukřižované,
tvé rty
a mozaika z kapek krve.“

„Víš já ti musím něco říct“, skoro plačky poznamenala. To jsem teda zvědav, co to bude. Pokračování se mnou silně zacloumalo: „Víš, já mám kluka.“ Ne, ne, ne, do prdele, to snad není možné, to si snad dělá srandu. „Hmm, to . . . je fajn“, se zakrývaným sklamaním jsem odpověděl. „Jsi naštvaný?“ „Hele, nejsem, to je v pohodě.“ No uvažte, co jsem ji měl asi říct? Že mě to úplně nehorázně štve? Že bych ho na místě nejraději odpráskl? Že mi to vyrve srdce? „Chtěla jsem ti to říct už dříve, ale nějak na to nebyl čas.“ „Hmm.“

Tak skončilo jedno nadějně rande. Alespoň jsem vymyslel novou teorii. Ne, není to nic vědeckého vážený čtenáři, ani nic filozofického. Přece vás nebudu zatěžovat takovými blbostmi. Prostě a jednoduše: Vždy, když narazím na pěknou holku, tak je zadaná. To je vše.